

**Biografie van Martelaar Edoardo (Mahdi) Agnelli:
De Italiaanse Multimiljardair die zich tot het
Sji'isme Bekeerde**

**BAQIYYAT
ALLĀH
INSTITUUT**

Sji'itisch Kenniscentrum • Vertaling & Publicatie

Baqiyyat Allāh Instituut
september 2025

"God opent alle deuren." – Martelaar Edoardo (Mahdi) Agnelli (ra)

Inleiding

Twisten, samenzweringen, waanzin, losbandigheid en plotselinge sterfgevallen hebben de Agnelli-clan zodanig gekenmerkt dat men ter plaatse zegt dat als er zo veel rampen een dynastie kunnen treffen, de Agnelli's de meeste ervan zelfs twee keer hebben ervaren. In hun vaderland genieten de 'Agnelli's' een haast heilige status, vergelijkbaar met de eerbied die de 'Kennedy's' in de Verenigde Staten ten deel valt. De reus van de Italiaanse maakindustrie, Giovanni Agnelli, richtte Fiat in 1899 op met een investering van slechts 400 dollar en werd in 1920 voorzitter; hij loodste Fiat en zijn goede naam naar een plaats in de geschiedenis. Na zijn dood in 1945 werd zijn zoon Gianni het hoofd van de dynastie. Gianni had een bevoorrechte jeugd, maar werd in 1940 in de oorlog geworpen en raakte tweemaal gewond aan het Russische front. Pas twee decennia later nam hij in 1966 de leiding over Fiat op zich, waarbij hij de fabrieken wereldwijd uitbreidde, van de Sovjet-Unie tot Zuid-Amerika. Hij kreeg de bijnaam 'L'avvocato' (de advocaat) en werd door velen beschouwd als de ware koning van Italië. Hoewel hij een kapitalist pur sang was, smeedde hij nauwe banden met de Italiaanse Communistische Partij en onderhield vriendschappen met internationale politici zoals Henry Kissinger en bankiers als David Rockefeller van de Chase

Manhattan Bank. Gianni werd de rijkste man van Italië. In 1953 trouwde hij met prinses Marella Caracciolo de Castagneto. Kort na hun huwelijk werd op 9 juni 1954 in New York hun zoon Edoardo geboren, vernoemd naar zijn grootvader die tragisch in een vliegcrash omkwam. Volgens dr. Muhammad Hasan Qadiri, aangehaald door het Taqrib News Agency, was Gianni een christen en Marella een welgestelde Joodse prinses. Qadiri verklaarde dat zionisten Edoardo hebben vermoord en beweerden dat hij zelfmoord had gepleegd; ze wilden niet dat het zionistisch vermogen naar de islam zou overgaan. Amerikaanse autoriteiten en het zionisme blokkeerden volgens hem verder onderzoek naar zijn dood en lieten niemand de verborgen verhalen ontdekken.

Jeugd en opleiding

Edoardo voltooide zijn middelbare opleiding aan het Liceo Classico Massimo d'Azeglio in Turijn. Hij studeerde vervolgens aan het Atlantic College in het Verenigd Koninkrijk. Aan de Princeton University las hij moderne literatuur en bestudeerde hij oosterse filosofie. Na zijn afstuderen in moderne literatuur maakte hij een lange reis door India en Iran om over zijn leven na te denken en zijn interesse in oosterse religie en mystiek te verdiepen. Hoewel hij in weelde werd geboren, worstelde Edoardo emotioneel. Hij groeide op in een aristocratische traditie waarin kinderen door kindermisjes werden verzorgd en hun ouders alleen zagen voor een welterustenkus. Zijn relatie met zijn vader was vanaf het begin moeilijk. De familie at zelden samen. Later belde Edoardo dagelijks de butler voor nieuws over zijn vader. Zijn biograaf Marco Bernardini vertelt een hartverscheurend verhaal: als negenjarige werd Edoardo verteld dat hij vroeg moest eten omdat zijn vader hem zou meenemen naar een Juventus-wedstrijd. Hij at snel en wachtte met een Juventus-sjaal om zijn nek, maar zijn vader kwam nooit opdagen. Edoardo werd de volgende ochtend wakker met zijn kleren aan en de sjaal nog om. Hij leed onder de kille behandeling van zijn vader en de afwezige rol van zijn moeder, die meer bezig was met het najagen van haar echtgenoot. Het was een familie die gewend was aan macht maar ongemakkelijk met genegenheid.

Familie en erfopvolging

Gianni Agnelli bouwde met zijn netwerk van internationale bankiers en politici—mede dankzij zijn lidmaatschap van de Bilderberg-groep—Fiat uit tot een mondiale onderneming die Italië na de oorlog omvormde tot de vijfde economische macht ter wereld. Hij bereidde zijn enige zoon Edoardo voor om het familiefortuin en de invloed te erven. Tijdens zijn leven bekleedde Gianni Agnelli prominente rollen als industrieel, senator, hoofdaandeelhouder van Fiat en Ferrari en werd hij gezien als de rijkste man in de moderne Italiaanse

geschiedenis. Ondanks zijn macht had hij nauwelijks een relatie met zijn kinderen en slaagde hij er niet in een opvolger binnen de familie op te leiden. Edoardo was de enige erfgenaam van het legendarische vermogen van deze onofficiële Italiaanse koninklijke familie. Edoardo had echter weinig interesse in materiële zaken. Hij besteedde het grootste deel van zijn tijd aan het bestuderen van filosofische en spirituele thema's. In de jaren negentig bekleedde hij geen specifieke functie; hij las, schreef, reisde en nam deel aan humanitaire projecten. Zijn vader daagde hem voortdurend uit om beslissingen te nemen over zijn toekomst, maar Edoardo ontweek die kwesties. Hij weigerde blindelings anderen te volgen en wilde vernieuwen, maar dat botste met de tradities van zijn familie. Op 22-jarige leeftijd verdedigde hij de astrologie in een debat met Margherita Hack. Hij bezocht India meerdere malen en ontmoette daar de heilige Sai Baba. Later reisde hij naar Teheran, waar hij werd geïnspireerd door de mystieke figuur Ayatollah Sayyed Ruhollah al-Musawi Khomeini en het sjiïsme omarmde. Dr. Qadiri vertelt dat Edoardo op twintigjarige leeftijd enkele pagina's uit de Koran las, concludeerde dat een mens dat niet kon hebben geschreven en zich bekeerde tot de islam; hij vond geluk in het geloof. Hij beseftte dat rijkdom niet alles is en dat geluk niet in materiële welvaart schuilt.

Bekering en spirituele zoektocht

Tijdens de dagen van de Islamitische Revolutie in Iran trokken mensen van over de hele wereld naar Teheran. Dankzij zijn familieachtergrond kwam Edoardo in aanraking met allerlei politieke en religieuze leiders, maar zijn ontmoeting met Ayatollah Khomeini veranderde zijn leven voorgoed. Hij was gefascineerd door de eenvoudige en spirituele levensstijl van de Sayyed. Volgens Mohammed Hassan Ghadiri Abyaneh verklaarde Edoardo zijn geloof tegenover Fakhroddin Hejazi en werd hij sjiitisch moslim. Hij was diep onder de indruk van de islamitische revolutie. Tijdens een bezoek kuste Sayyed Khomeini zijn voorhoofd. Leden van de Islamitische Gemeenschap van Italië vertaalden het gesprek en getuigden hoe ontroerd Edoardo was. Geen enkele krant schreef destijds over zijn bekering, behalve de journalist Igorman van La Stampa, die Edoardo's verhalen over zijn ontmoeting met Ayatollah Khomeini publiceerde. Rafsanjani beschrijft in zijn boek 'Crossing the Crisis' dat Fakhreddin Hejazi en de zoon van de Fiat-magnaat Edoardo, die tot de islam was bekeerd, op 9 april 1981 Sayyed Khomeini bezochten om de behoeften van islamitische studenten in het buitenland te bespreken. Dr. Muhammad Abdollahi en zijn broer Hussain—beiden artsen en Edoardo's naaste Iraanse vrienden—wisten van zijn diepste geheimen. Tijdens zijn studie aan Princeton deed Edoardo onderzoek naar verschillende religies en koos uiteindelijk voor het sjiïsme; niemand kon hem daar nog van afbrengen. De Italiaanse pers erkende zijn frequente bezoeken aan Qom in de late jaren

zeventig en vroege jaren tachtig als feit. Zijn bekering werd door velen als waar beschouwd en nooit door de familie Agnelli ontkend.

Conflict met de familie

Gianni Agnelli had alles behalve één ding: een kind aan wie hij zijn fortuin kon nalaten. Edoardo kon de erfenis alleen krijgen als hij zijn nieuwgevonden geloof zou afzweren. Hij werd onderdrukt, bedreigd met opname in een psychiatrische instelling en was afhankelijk van de adviseurs van zijn vader voor een toelage. De dichtstbijzijnde managementfunctie die hij ooit bekleedde, was die van directeur van de door de familie bezitten voetbalclub Juventus in de jaren tachtig, samen met zijn tien jaar jongere neef Giovanni Alberto. Tijdens een belangrijke wedstrijd in april 1986 zat Edoardo in de dug-out en gaf hij advies aan de coach en spelers; hij hoopte de club te mogen leiden. Maar toen hij in een interview met Tutto Sport de strategie van het team uiteenzette en suggereerde dat president Giampiero Boniperti 'moe geworden' was, kwam er een storm van verontwaardiging. Boniperti was woedend en een journalist werd onder druk gezet om zijn verhaal in te trekken, wat hij weigerde. Later dat jaar trok Edoardo opnieuw de verkeerde aandacht door twee lange interviews te geven aan het linkse dagblad Il Manifesto en het weekblad Panorama tijdens de eerste Wereldgebedsdag georganiseerd door paus Johannes Paulus II. Hij zei dat religie een privérelatie tussen God en zichzelf was en verklaarde dat het utopisch was te denken dat het kapitalisme eeuwig zou duren. Hij wilde zich bezighouden met religie, filosofie en fundamentele waarden, omdat het niet meer genoeg was om enkel auto's te produceren. Tegelijk wilde hij zijn verantwoordelijkheid als eigenaar van een industrieel conglomeraat niet ontlopen. Hij verzette zich ertegen gemarginaliseerd te worden terwijl jongere familieleden vaste posities kregen. Hij weigerde zijn aandelen in Dicembre te gelde te maken en keerde zich van zijn geboorterecht af. In een interview met Il Manifesto in 1988 klaagde hij dat een deel van zijn familie werd gedomineerd door een barokke en decadente logica en vergeleek de situatie met keizer Caligula, die zijn paard tot senator benoemde—een sneer naar zijn 25-jarige neef John Elkann, die als opvolger in beeld kwam.

Omgaan met de opvolging

In 1986 kwam de spanning over de opvolging bij Fiat tot een hoogtepunt toen Edoardo zijn belangstelling kenbaar maakte voor het leiden van het concern. In een kranteninterview in Assisi bekritiseerde hij zijn familie: zij zagen zijn persoonlijke zoektocht als een vrijwillige distantie van de groepsproblemen, alsof hij niet in staat was verantwoordelijkheid te dragen. Volgens de Italiaanse erfrechtwetten moeten ouders hun vermogen nalaten aan

hun kinderen; Gianni kon dus niet zelf een erfgenaam kiezen. Als Edoardo ooit het bedrijf zou erven, vreesde men dat Fiat in handen zou vallen van een uitgesproken criticus van het kapitalisme. Zijn familie vond het gevaarlijk dat hij na zijn bekering een enorm vermogen zou beheren; ze vermoedden dat hij het zou gebruiken om de onderdrukten te helpen, de armen op te tillen en imperialisme te bestrijden. Edoardo doorzag de schijnwereld van dure auto's en macht als een product van menselijke hebzucht en egoïsme. Hij verkoos een spiritueel leven en stond bekend als mysticus. Angelo Magrini, voorzitter van een bloeddonorenvereniging in Turijn, prees zijn sociale betrokkenheid en vrijgeevige liefdadigheidswerk. Edoardo werd bewonderd om zijn eenvoud en toewijding aan mensen in nood.

Arrestatie en controverse

In oktober 1990 haalde Edoardo de krantenkoppen toen hij in het Keniaanse kustplaatsje Malindi werd gearresteerd wegens bezit van heroïne. Na zijn vrijspraak zei hij dat hij uitgeput was: het was een zware strijd geweest die hij fundamenteel alleen had gevoerd. Hij werd voortdurend door zijn familie bedreigd: als hij zijn overtuigingen niet opgaf, zou hij de erfenis niet krijgen. Er werden zelfs toespelingen gemaakt dat zijn leven op het spel stond als hij bij zijn geloof bleef. Dr. Hasan Ghadiri vertelde dat het voor de Italianen—het centrum van het christendom—moeilijk te accepteren was dat de enige zoon van senator Agnelli zich tot de islam had gekeerd. Men was ontstemd over zijn beslissing en oefende druk op hem uit om van gedachten te veranderen. Hij werd geboycot, bedreigd en daadwerkelijk ontferd. Er werd beweerd dat hij krankzinnig was geworden en men sloot hem op in een privékliniek **met uitsluitend Joodse en zionistische artsen**. Hij was doodsbang en zei: **'Joden zullen mij uiteindelijk vermoorden; ze doen er alles aan om mij van de islam af te brengen, maar dat zal ik nooit toestaan.'** Hij wist eenmaal te ontsnappen. Sommige mensen geloven dat het huwelijk van zijn zus met een Joodse journalist niet toevallig was; de familiebanden met het zionisme zouden hecht zijn.

Opsluiting en isolatie

Op een heuvel ten noorden van Turijn ligt de enorme en prachtige villa La Villa Sole, het hoofdverblijf van de Agnelli-familie. Dit was de plaats waar Edoardo hevige druk ondervond om zijn geloof te heroverwegen. Hij werd er gedegradeerd, ontnomen van basisbehoeften en voor lange tijd opgesloten. De woning lijkt bevroren in de tijd sinds hij verdween. Financieel analist en vriend Marco Bava herinnerde zich een ontmoeting in 1987–88, tijdens een familieberaad over de controle van het bedrijf. Hij merkte dat Edoardo niet wist

dat het familiebedrijf van structuur veranderde en dat hij van opvolging werd uitgesloten. Bava beschreef Edoardo als buitengewoon transparant en rechtvaardig. Hij voelde het als zijn plicht om zijn privileges via sociale acties te delen. Hij was ruimhartig, behulpzaam en eenvoudig, en wilde zijn geluk delen met minderbedeelden. Bava wist dat Edoardo de Islamitische Republiek Iran als zijn tweede vaderland beschouwde; hij voelde zich onveilig in Italië en vreesde dat hij vermoord zou worden. Vaak vluchtte hij naar Iran. Zijn verhouding met de Verenigde Staten was slecht; hij had discussies gehad met Henry Kissinger. Religieus voelde hij zich aangetrokken tot de islam, maar hij onderhield ook goede contacten met paus Johannes Paulus II.

De dood van Edoardo

Op donderdag 15 november 2000 patrouilleerde Carlo Frankeini van het Savona-wegennet in Noord-Italië op een verkeerd gedeelte van de weg onder de Romano-brug. Hij zag een zilverkleurige Fiat Croma zonder bestuurder op de brug staan; de motor draaide, de lichten brandden en de deuren waren niet op slot. Hij dacht dat de auto pech had, maar toen hij verder onderzoek deed zag hij een lichaam onder het viaduct liggen en waarschuwde de politie om 10.30 uur. Turijns politiechef Nicola Cavaliere reed naar de plaats en vond op de keien aan de oever van de Stura bij Fossano het levenloze, bebloede lichaam van Edoardo, 46 jaar oud. Zijn rijbewijs lag erbij. De officiële lezing was dat hij van de ‘brug der zelfmoordenaars’ was gesprongen—een brug die eigendom was van zijn vaders bouwbedrijf. Veel mensen geloven echter dat Edoardo is vermoord om te voorkomen dat een spiritueel man met anti-establishment ideeën obscene rijkdom zou erven. Hij overleed terwijl hij rijkdom afwees ten gunste van rechtvaardigheid. Gianni Agnelli stierf in 2003. Had Edoardo geleefd, dan had hij na 9/11 het vermogen geërfd en het wellicht gebruikt om de invloed van het wereldwijde machtsblok te bestrijden, onderzoek te doen naar alternatieve verklaringen voor 9/11 en de oorlogen en corporatocratieën ter wereld tegen te gaan. Zijn verhaal toont aan dat zelfs kinderen van financiële en politieke elites de cyclus van corruptie en onderdrukking kunnen doorbreken. Helaas werd zijn dood mogelijk gebruikt om anderen angst aan te jagen zodat zij niet naar voren zouden komen.

Nasleep en onderzoek

De tragische geschiedenis van Edoardo werd in Italië gepubliceerd in het boek ‘Tachtig meter mysterie’ van journalist Giuseppe Puppo. Hij reconstrueerde de gebeurtenissen van 15 november 2000 aan de hand van interviews en ongepubliceerde getuigenissen. Puppo merkte op dat bij de dood van prinses Diana duizenden artikelen en meerdere onderzoeken

werden uitgevoerd, maar dat de zaak van Edoardo binnen 48 uur was gesloten. De inleiding van het boek is geschreven door de vooraanstaande magistraat Ferdinando Imposimato, bekend van zijn anti-terrorismeonderzoeken. Hij suggereerde dat hebzucht en machtslust op de aan Kissinger gelinkte tak van de familie Elkann een rol speelden en dat men niet wilde dat het vermogen van Fiat in handen kwam van een idealistisch man als Edoardo. Puppo identificeerde tal van inconsistenties: er waren geen lijfwachten, er zat twee uur tussen het moment dat Edoardo het huis verliet en zijn komst bij het viaduct, er waren beveiligingscamera's van de familie waarvan de beelden nooit zijn vrijgegeven, er waren geen getuigen op een drukke weg, er waren geen vingerafdrukken op de auto, er was een overhaaste begrafenis en er werd geen autopsie verricht. Hij documenteerde ook hoe Edoardo een maand voor zijn dood een schikking weigerde, waarmee hij zijn rechten op het bedrijf verdedigde en publiekelijk hekelde dat men hem radicaal probeerde uit te sluiten. Dr. Marco Bava voerde een onafhankelijke studie uit en schreef een brief aan de hoogste juridische autoriteit waarin hij de gebreken van de zelfmoordtheorie uiteenzette. Zijn inspanningen hadden weinig effect, waarschijnlijk vanwege de immense invloed van de familie. Edoardo had zijn vrienden gezegd dat ze niets moesten geloven als men beweerde dat hij zelfmoord pleegde of met drugs in aanraking kwam. Hij liet geen afscheidsbrief achter en gaf geen aanwijzing dat hij zichzelf iets wilde aandoen. Toch werd zijn dood snel als zelfmoord bestempeld en werd er geen autopsie uitgevoerd, wat de controverse voedt. Hij werd begraven in Villar Perosa, nabij Turijn, in het familiegraf.

Samenvattende reflectie

Het leven van Edoardo Agnelli weerspiegelt een man die ondanks zijn geboren privileges niet meeging met de stroom. Hij zag door de oppervlakkige verleiding van rijkdom en macht heen en koos voor een spirituele zoektocht. Zijn bekering tot de islam en zijn sociale engagement maakten hem tot een symbool voor verandering en rechtvaardigheid. De controverse rond zijn dood blijft bestaan en werpt nog steeds vragen op over de macht van dynastieën en de prijs die wordt betaald door degenen die zich tegen hen verzetten.

Referenties

1. Clark, J. (2011). **Mondo Agnelli: Fiat, Chrysler, and the power of dynasty**. Wiley. Hoofdstuk 5: "A lament like a river".
2. Willan, P. (2000, 16 november). Suicide suspected after Fiat heir found dead. **The Guardian**. <https://www.theguardian.com/world/2000/nov/16/philipwillan>
3. Qadiri Abyaneh, M. H. (2010, 28 oktober). Edoardo Agnelli found happiness in Islam. **Taghrib News Agency**. <https://www.taghribnews.com/en/news/29629>.
4. Puppo, G. (2002). **Ottanta metri di mistero** [Tachtig meter mysterie]. Trapani: Il Fenomeno.
5. Rafsanjani, H. (1993). **Crossing the Crisis** [Over de crisis heen]. Teheran: Bureau voor Culturele Studies.
6. Bremner, R. (2001). A tale of two dynasties. **Management Today**.
7. Ghadiri Abyaneh, M. H. (2015). Interview met Dr. Marco Bava, een vriend van Edoardo Agnelli. **Cogito Ergo**.
8. Salaam, A. (2015). The heir to Italy's unofficial royalty was "suicided" by his own family. **American Herald Tribune**.
9. Nairaland Forum. (2009). Edoardo Agnelli: Son of billionaire Italian killed for embracing Islam – Islam for Muslims. **Nairaland**.
10. English Tebyan. (2010). Edoardo Agnelli, The martyr of his belief. <https://english.tebyan.net/newindex.aspx?pid=145560>.
11. Mashregh News. (2014). Edoardo Agnelli, who had embraced Islam and how? <https://www.mashreghnews.ir>.